

dette Lovforslag blev ophøjet til Lov, vilde den vække Forargelse i meget store Dele af det danske Kirkefolk.

Jeg skal ikke her nærmere fra et mere kirkeligt Standpunkt undersøge Berettigelsen af Lovforslaget. Hvis man vil lægge den hellige Skrift til Grund for Ordningen af Kirkens indre Anliggender, som jeg mener, man maa, og som jeg ogsaa antager, at den højtærede Kirkeminister vil, kan jeg ikke tro, at nogen hverken i det gamle eller nye Testamente vil finde nogen særlig Opfordring til at indsætte Kvinder i de kirkelige Embeder. Derfor har vi fra vor Side i det andet Ting taget bestemt Afstand fra dette Lovforslag, og jeg vil her i Tinget sige, at det er det Partis Mening, som jeg tilhører, at vi ikke kan anerkende Berettigelsen af dette Lovforslags Fremkomst. Selve Lovforslagets Fremkomst er jo ogsaa mærkelig. Statsministeren fremsætter her et Lovforslag, der har noget i sig, der berører Kirkens indre Liv, men det synes ikke, som der har været ret stort Samspil mellem Ministeriets Medlemmer. Det synes ikke, som om Kirkeministeren har haft særlig meget med dette Lovforslags Fremsættelse at gøre. Maaske ud fra den Betragtning, som Statsministeren gjorde gældende — det findes i Folketingstidenden Spalte 2952 —, at der har ikke været Grund til at spørge de kirkelige Myndigheder i denne Sag, fordi det her ikke drejer sig om noget indre kirkeligt eller religiøst Spørgsmaal. Men ikke desto mindre er disse kirkelige Myndigheder dog blevet spurgt, baade Fakultetet og Biskopperne, ganske vist med en noget mærkelig Motivering fra Kirkeministerens Side, idet han nemlig paa et Møde den 5. Februar i Otterup udtalte: „Ingen maa tro, at jeg vil lade min Stilling i denne Sag afhænge af Biskoppernes Svar.“ Det er rigtignok sin Sag at forespørge Kirkens øverste Myndigheder og (dog aabent udtale, at man ikke vil tage Hensyn til deres Svar. Nu kan man maaske sige, at Biskopperne og det teologiske Fakultet repræsenterer ikke Kirken, nej, det skal jeg maaske heller ikke lige i Øjeblikket paastaa, men jeg mener dog, at naar man forespørger dem, skal de ogsaa have Lejlighed til at blive hørt. Denne Lejlighed fik de ikke, da Lovforslaget blev fremsat, inden deres Svar fremkom. Men Kirken har da ogsaa en anden Repræsentation, nemlig Menighedsraadene, der er valgt efter almindelig Valgret; men heller ikke disse er hørt, hvilket jeg ogsaa mener er en Fejl i et Spørgsmaal som dette. Ingen

kan være i Tvivl om, at hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, vil der rejse sig en stærk Strid i vort Land, og en saadan Kamp vil vi ikke være med til at rejse. Jeg mener ogsaa, at det Løfte, der blev givet af den højtærede Kirkeminister før sidste Valg, maatte forudsætte, at vi ikke skulde have saadanne Spørgsmaal til Afgørelse her paa Rigsdagen. Jeg skal ærlig indrømme, at jeg tror ikke, at den Tillid, den højtærede Kirkeminister nyder i mange Kredse, er meget stor, men den Rest af Tillid, som han maatte have, tror jeg, at dette Lovforslag til Dels har bidraget til at sætte over Styr.

Jeg skal slutte med at sige, at fra Kirkens Side kan vi ikke gaa med til dette. Og naar Sagen ses fra Kvindernes Synspunkt, kan jeg godt forstaa, hvad der blev sagt af Venstres Ordfører. Jeg tror heller ikke, at Kvindesagen har opnaaet noget godt ved dette Lovforslags Fremkomst. Det kan godt være, at det har været Hensigten, men jeg tror absolut ikke, den er naaet. Jeg personlig har her Lyst til at udtale, at jeg frygter for, at alt det Væsen, der gøres fra Kvindernes Side for at komme ind i de mange Væsen, Telegrafvæsenet, Postvæsenet, Jernbanevæsenet, Skolevæsenet, Kirkevæsenet, vil være til Skade for Kvindernes egentlige Væsen, der giver hende en Førsteplads i Hjemmet, i Husvæsenet, i Husholdningsvæsenet. Og skulde det, at Kvinderne kom ind i alle disse mange Stillinger og Erhverv, føre til, hvad jeg frygter, at de blev mindre dygtige til at være Mødre og Husmødre, saa tror jeg først og fremmest, at Kvinderne tager Skade, og at Hjemmene tager Skade. Det vil blive en Ulykke for vort Land i Stedet for at blive noget godt for det.

Nina Bang: Dette Lovforslag, der behandler et alment Samfundsforhold, er som bekendt i Folketinget blevet behandlet som et Lovforslag om Tvang paa Kirken til at ansætte kvindelige Præster, og denne Behandling af det er fortsat her i Dag. De Betæneligheder, som Venstres mandlige Ordfører ved Sagens første Behandling i Folketinget aldeles ikke havde, er blevet fremsat af Venstres kvindelige Ordfører her. Det er gaaet her, som saa tidt, at Venstre har ladet sig drive frem af det konservative Folkepartis kirkelige Repræsentant i Folketinget. Mine Partifæller i Folketinget har afholdt sig fra at deltage i denne lidet tiltalende Kampagne, som har aletet reaktionære Forestillinger sam-